

Arrest

nr. 54 708 van 21 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat B. VRIJENS en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 16 september 2009 het Rijk binnen en diende op 17 september 2009 een asielaanvraag in. Op 11 maart 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Kollë (gemeente Vushtrri) en bent u Kosovaars staatsburger. Aan het begin van de zomer van 2007 zag u in de stad Vushtrri drie mannen affiches opplakken van het AKSh (Armata Kombëtare Shqiptare, Albanees Nationaal Leger). Toevallig zag u iets verder uw broer Nazim wandelen met zijn collega Hashim Saraqi, beiden politieagenten maar op dat moment niet van dienst. U vertelde uw broer wat u gezien had. Hij bekeek de affiches van dichtbij en zette samen met zijn collega de achtervolging in. U ging naar huis en hoorde later van uw broer dat hij tijdens de achtervolging de politie had opgeroepen en dat deze twee mannen

had opgepakt; een van de drie mannen die u gezien had en een andere man die de drie al rennend onderweg waren tegengekomen. De gearresteerde mannen werden naar het politiebureau meegenomen. Het politiebureau werd diezelfde avond nog bedreigd door het AKSh. Uw broer en zijn collega vermeldde u niet in hun politierapport aangezien uw broer u wilde beschermen. Drie weken later werden de twee mannen vrijgelaten. Een week daarna kwam u in Vushtrri twee onbekenden tegen die u met de dood bedreigden en u verboden naar de politie te gaan. U begreep dat het leden van het AKSh waren en dat zij u verantwoordelijk hielden voor de arrestatie van hun kompanen. Vermoedelijk hadden anderen van het AKSh u gezien toen u uw broer en diens collega op de hoogte bracht van de affiches. Een paar maanden later werd u in Mitrovicë op straat bedreigd door twee mannen, waaronder één die u ook de eerste keer in Vushtrri had bedreigd. Tussen de zomer van 2007 en uw vertrek naar België in, 2009 werd u in totaal acht keer verbaal bedreigd door zes verschillende mannen, waaronder één keer in Mitrovicë en zeven keer in Vushtrri. De bedreigingen waren steeds het gevolg van een toevallige ontmoeting en u werd nooit in uw dorp opgezocht. U bracht de politie en zelfs uw broer niet op de hoogte van de bedreigingen die u ontving. Uw broer zou op een keer tijdens zijn dienst ook door onbekenden verwond zijn, maar u weet niet of dit door AKSh-leden was of niet. In september 2009 besloot u niet langer met de bedreigingen te kunnen leven en vertrok u naar België, waar u op 17 september 2009 asiel aanvraagde. U verklaart niet naar Kosovo te kunnen terugkeren omdat u vreest door onbekenden van het AKSh bedreigd en vermoord te zullen worden indien zij erachter komen dat u in België verklaard heeft dat u uit schrik voor hen Kosovo heeft verlaten. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 16 januari 2009; uw rijbewijs van UNMIK (tijdelijke VN-missie in Kosovo), uitgereikt op 21 juni 2006; een brief waarin uw broer Hamiti Nazim door de Regionale Commandant van Mitrovicë wordt bedankt voor zijn hulp bij een arrestatie op 24 juni 2007, uitgereikt op 10 juli 2007; een politierapport van de verklaringen van uw broer over de gebeurtenissen op 24 juni 2007; en een politierapport van de verklaringen van Hashim Saraqi over de gebeurtenissen op 24 juni 2007.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat u sinds het ontvangen van de eerste bedreiging nog twee jaar in Kosovo verbleef zonder concrete problemen met het AKSh. U verklaarde weliswaar nog verschillende keren verbaal bedreigd te zijn geweest, maar enkel wanneer u de onbekende mannen toevallig tegenkwam in de stad. U verduidelijkte nog dat de mannen nooit bewust naar u op zoek gingen. In uw dorp, waar u sinds uw geboorte woonde en ook tussen 2007 en uw vertrek in 2009 verbleef, werd u nooit bedreigd of opgezocht (CGVS, p. 8, 9, 14, 17). Uw bijzonder laattijdig vertrek en het feit dat u enkel verbaal werd bedreigd bij toevallige ontmoetingen in de stad zetten dan ook de ernst van uw beweerde vrees ten aanzien van het AKSh op de helling. U heeft ook niet aannemelijk kunnen maken waarom u zich niet in een andere stad of gemeente van Kosovo zou kunnen vestigen om uw problemen met uw onbekende belagers te vermijden of te ontlopen. De bedreigingen vonden namelijk enkel plaats in de steden Vushtrri en het niet zo verafgelegen Mitrovicë (CGVS, p. 14, 15, 17). Uw verklaring dat u zich niet elders in Kosovo kan vestigen omdat het AKSh een grote groep is en overal leden heeft, is maar weinig afdoende, temeer u tezelfdertijd moest toegeven dat het niet zo kan zijn dat alle leden u kennen en naar u op zoek zijn (CGVS, p. 17).

Daarenboven heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met het AKSh of bij een herhaling ervan in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo geen of onvoldoende beroep kon/zou kunnen doen op de hulp van of bescherming door de in uw land aanwezige autoriteiten - waarmee u overigens nooit problemen heeft gekend (CGVS, p. 18). U heeft uw problemen die u na 24 juni 2007 met het AKSh heeft gekend nooit gemeld, noch bij de politie, noch bij de KFOR (NATO Kosovo Force). U zou zelfs niet eens uw broer, een politieagent, op de hoogte gebracht hebben van de bedreigingen die u ontving (CGVS, p. 9, 11, 16). Van een asielzoeker kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij eerst de nodige stappen zet tot het verkrijgen van bescherming bij de autoriteiten van zijn of haar land van herkomst alvorens internationale bescherming in te roepen. Uw verklaringen dat u uw problemen niet meldde omdat de politie u toch geen hulp of bescherming kon bieden, en dit omdat de avond van de arrestatie zelfs het politiebureau werd bedreigd en omdat de twee gearresteerde mannen al na drie weken werden vrijgelaten (CGVS, p. 11-12), bieden geen afdoende uitleg voor uw nalaten enige vorm van bescherming te zoeken bij uw eigen autoriteiten. Dat de twee gearresteerden al na drie weken vrijkwamen wijst niet noodzakelijk op een onwil of onkunde vanwege de Kosovaarse politie om bescherming te bieden. Dit kan immers te wijten zijn aan diverse factoren,

zoals ondermeer het gebrek aan afdoende bewijzen, het gebrek aan getuigen e.d.m. Dat u uw broer niet inlichtte omdat u niet wilde dat hij zich zorgen over u zou maken (CGVS, p. 11) is al evenmin een afdoende verklaring om geen hulp of bescherming te zoeken. Evenzeer is uw bewering dat de Kosovaarse autoriteiten niet genoeg macht hebben om op te treden tegen het AKSh (CGVS, p. 16) niet op enig objectief gegeven gestoeld. U gaf overigens tegelijkertijd aan dat de KFOR wel macht heeft en dat u denkt dat de KFOR u misschien wel had kunnen helpen, maar dat u niet naar hen bent gegaan omdat uw belagers u dat verboden hadden en u schrik had dat ze het te weten zouden komen indien u toch zou gaan (CGVS, p. 16, 17). Hierover dient evenwel opgemerkt te worden dat het precies de bedoeling is van het indienen van een klacht bij de autoriteiten om de nodige bescherming te verkrijgen tegen dergelijke bedreigingen.

Hieraan kan worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die in bijlage is toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat - in tegenstelling tot uw verklaringen niet te denken dat de Kosovaarse autoriteiten u konden helpen of beschermen (CGVS, p. 11-12) - doeltreffende bescherming vanwege de autoriteiten wel mogelijk is en dat de Kosovaarse politie (KP) wel degelijk voor bescherming kan en wil zorgen voor diegenen die problemen hebben/vrezen alsook dat er voldoende wettelijke procedures zijn voor de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven. Voorts kan worden toegevoegd dat de Kosovaarse autoriteiten het AKSh sinds de afkondiging van de administratieve instructie nr. 2003/9 op 17 april 2003 als een terroristische en illegale organisatie beschouwen, zoals u zelf ook beaamde (CGVS, p.8, 12). Sindsdien treden - in tegenstelling tot uw bewering dat de Kosovaarse autoriteiten niet voldoende maatregelen treffen tegen het AKSh (CGVS, p. 12) - zowel de lokale als internationale gerechtelijke en politionele autoriteiten in Kosovo daadkrachtig op tegen deze organisatie. Dit blijkt ondermeer uit twee effectieve veroordelingen van het AKSh. Een eerste volgde naar aanleiding van een aanslag van het AKSh nabij Zveçan en een tweede in maart 2007. Bovendien kan de bescherming zo nodig geboden worden door KFOR. KFOR is steeds bijzonder waakzaam in verband met AKSh-activiteiten en heeft reeds meermaals verklaringen afgelegd dat ze elke bedreiging ernstig neemt en desbetreffend zal optreden.

In het licht van bovenstaande kan tot slot opgemerkt worden dat er getwijfeld kan worden aan uw persoonlijke betrokkenheid bij de aanhouding op 24 juni 2007 van twee personen die affiches van het AKSh aan het ophangen waren. Het is immers hoogst bevreemdend dat u nergens in de politierapporten die u neerlegde vermeld wordt en uw verklaring hiervoor, namelijk dat uw broer u wilde beschermen (CGVS, p. 11, 13), is niet afdoende, temeer u toegeeft dat uw broer als politieagent het belang van getuigen in een zaak moet kennen (CGVS, p. 11). Het is ook maar weinig aannemelijk dat uw broer en diens collega ten overstaan van hun oversten bij de politie in hun officiële verklaringen over het gebeurde een verdraaide versie van de feiten zouden weergeven louter om u te beschermen. Het behoort immers juist tot de taken van de politie de waarheid te achterhalen en mogelijke getuigen die kunnen bijdragen tot het vaststellen van de feiten te beschermen en zoals hierboven reeds mocht blijken treden de Kosovaarse autoriteiten wel degelijk krachtdadig op tegen het AKSh, waardoor het niet aannemelijk is dat de feiten verdraaid zouden moeten worden met het oog op het beschermen van een getuige.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzigen. Uw identiteitskaart en uw UNMIK-rijbewijs bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit, waaraan in deze beslissing niet wordt getwijfeld. De dankbrief gericht aan uw broer en de twee politierapporten bevestigen een arrestatie op 24 juni 2007 van enkele personen wegens het ophangen van affiches, maar hieruit blijkt op zich geen verband met uw beweerdde betrokkenheid bij de feiten noch met de bedreigingen die u nadien zou hebben ontvangen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op de *“schending de wet dd. 29 juni 1991 betreffende de motivering van administratieve akte, in het bijzonder: art.2 & 3 (hierna de Wet 1991) : van art.62 van de wet betreffende de toegang tot grondgebied. het verblijf en de verwijdering van vluchteling dd 15 december 1980 (hierna de Wet 1980) en van de administratieve beginsels van audi alteram partem, defensierechten, fair-play en behoorlijk bestuur; samen of afzonderlijk genomen”*.

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. Waar verzoeker meent dat hij het recht heeft om voorafgaandelijk gehoord te worden volgens het principe *“audi alteram partem”* volstaat het dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). In casu blijkt dat verzoeker door de commissaris-generaal werd gehoord op 19 februari 2010. Derhalve heeft verzoeker de kans gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en is de aangevoerde schending van de hoorplicht niet gegrond. De procedure voor de commissaris-generaal is bovendien geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging, waaronder het beginsel van voorafgaandelijk verhoor (*audi alteram partem*) zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

2.2.3. Daargelaten of de zinsnede de *“schending van het beginsel van fair-play”* als de uiteenzetting van een middel kan worden aangenomen, haalt verweerder terecht aan dat *“Een schending van het beginsel van fair-play doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS, nr. 144.744 van 20 mei 2005; RvV, nr. 22.583 van 30 januari 2009; RvV, nr. 9378 van 31 maart 2008)”*. Verzoeker toont niet aan dat dit in casu het geval is. In zoverre dit onderdeel al ontvankelijk wordt aangevoerd, is het ongegrond.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker stelt vervolging te vrezen door leden van de terroristische organisatie AKSh omwille van zijn betrokkenheid bij de arrestatie van enkele leden in de zomer van 2007. Ter staving van deze arrestatie door zijn broer die politieman is en diens collega legt hij de fotokopieën van de verslagen van beide politieagenten voor, en van een dankbrief van de regionale commandant van Mitrovicë gericht aan verzoekers broer.

3.2. Verzoekers betrokkenheid bij de arrestatie van de AKSh-leden kan geenszins blijken uit de politieverslagen -waarin overigens de gebeurtenis door beide agenten in identiek dezelfde bewoordingen werd beschreven. Verzoeker wordt niet vermeld in deze stukken, noch kan er enige familieband blijken tussen de politieagent en verzoeker. Verzoeker tracht dit toe te lichten door te stellen dat de twee agenten valse verslagen opstelden om verzoeker te beschermen wat geenszins kan overtuigen. Verzoeker beweert aldus dat de politieagenten onvolledige en valse verklaringen aflegden en zo het onderzoek zelf hebben gehinderd. Dergelijke zware beschuldigingen worden niet objectief onderbouwd te meer nu het nut van de aangifte al op voorhand is belast. Hoe dan ook, voor zover verzoeker

inderdaad de agenten op de hoogte had gebracht van het feit dat de drie mannen affiches van de AKSh ophingen, maakt hij niet aannemelijk dat hij om die reden een gegronde vrees voor vervolging door AKSh-leden heeft. Verzoekers bewering acht keer te zijn bedreigd door onbekende mannen kan niet overtuigen nu hij niet actief gezocht werd door hen en de bedreigingen altijd plaatsvonden in het kader van toevallige ontmoetingen op straat (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). De bewering uit het verzoekschrift dat verzoeker wordt opgespoord, wordt niet met objectieve elementen onderbouwd en blijft bij een boutewering.

3.3. Verzoeker verklaart geen binnenlandse bescherming te hebben gezocht. Hij heeft nooit zijn broer, noch de Kosovaarse politie op de hoogte gebracht van de veelvoudige dreigementen omdat *“Ik dacht dat het niet vele [veel] zou veranderen, want na 3 weken werden de personen vrijgelaten”* (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). De commissaris-generaal haalt terecht aan dat, daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen bewijs neerlegt van de arrestatie van de AKSh-leden, laat staan hun vrijlating, het feit dat de arrestanten na drie weken werden vrijgelaten allerminst een bewijs uitmaakt van verzoekers vermoeden dat de politie hem, indien nodig, niet kon beschermen. Daarenboven heeft verzoeker nagelaten de bescherming in te roepen van KFOR *“Zou de Kfor u niet kunnen beschermen als u bij hen aangiste zou doen van de bedreigingen? Misschien zou Kfor mij wel kunnen helpen, maar de bedreigingen waren duidelijk, mocht ik naar de politie gaan of ergens gaan dan zouden ze niet wachten en mij meteen liquideren”* (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Uit de objectieve informatie uit het administratief dossier blijkt dat de AKSh sinds 2003 als terroristische organisatie wordt beschouwd door UNMIK, daadkrachtig wordt opgetreden tegen de AKSh door de lokale en internationale gerechtelijke en politionele machten en de Kosovaarse politie zijn burgers kan en wil afdoende beschermen. Ten slotte bestaan er voldoende wettelijke procedures voor de vaststelling, vervolging en bestraffing van misdrijven. Verzoekers verwijt aan de commissaris-generaal dat hij tijdens het verhoor niet werd geconfronteerd met deze informatie en *“Dat de Commissariaat geeft als alleen bewijs van zijn positie twee interventie[s] van de KFOR tegen AKSh”* is niet ernstig. Daargelaten dat verzoekers broer politieman is en hij dergelijke gebruiken moet kennen wijst de Raad erop dat het CGVS geen rechtsprekend orgaan is en geen enkele wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de bestuurde uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Verzoeker kan derhalve niet op ontvankelijke wijze aanvoeren dat zijn verhoor niet tegensprekelijk was (RvS 18 maart 2005, nr. 142.379). Voorts werden de twee veroordelingen van AKSh-leden door de commissaris-generaal ter illustratie van de algemene objectieve informatie aangehaald.

3.3.1. De algemene artikelen die aan het verzoekschrift werden toegevoegd tonen inderdaad aan dat het Kosovaarse rechtssysteem niet steeds optimaal is en getuigen niet altijd afdoende beschermd worden. De Raad ziet niet in hoe deze artikelen verzoekers nalaten zijn broer, de Kosovaarse politie of diensten van de KFOR op de hoogte te stellen, kunnen verschonen. Evenmin weerleggen ze de objectieve informatie uit het administratief dossier betreffende de bescherming van burgers door de Kosovaarse overheid en het daadkrachtig optreden tegen de AKSh door de lokale en internationale gerechtelijke en politionele machten. Derhalve maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij, indien nodig, geen beroep zou kunnen doen op nationale bescherming door UNMIK, dan wel de Kosovaarse politie.

3.3.2. Waar het verzoekschrift stelt *“Dat de Commissariaat voor Vluchteling[n] en Staatlozen (hierna CGVS) het relaas van de vluchteling moet horen met de voorzichtigheid gevolgd door de stress van de verzoeker”* (sic), blijkt geenszins uit het verzoekschrift, noch uit het gehoorverslag dat verzoeker tijdens het verhoor dermate aan stress leed dat dit een invloed had op het verloop van het verhoor. Deze bewering kan dan ook niet overtuigen.

3.4. Verzoeker kan evenmin overtuigen wanneer hij meent dat zijn probleem *“gegrond is op een etnisch probleem”* nu geenszins uit zijn eerdere verklaringen blijkt dat hij bedreigd werd omwille van zijn “Albanese” etnische afkomst, maar enkel omwille van zijn voorgehouden aandeel in de arrestatie van enkele AKSh-leden. Deze bewering in het verzoekschrift klemmt met de objectieve informatie in het administratief dossier nu het de bedoeling is van de AKSh om een “Groot-Albanië” tot stand te brengen en aldus bezwaarlijk geloofwaardig is dat ze een andere etnisch Albanees zouden viseren omwille van zijn etnie. Waar het verzoekschrift stelt *“Dat we moeten nog opmerken dat hij woont in het Noord van Kosovo waar vele problemen bestaan tussen etnie en tussen de burger en de internationale autoriteit”*

(sic) en uit de neergelegde internetartikelen blijkt dat er zich incidenten hebben voorgedaan waarbij de KFOR betrokken was, blijkt evenwel geenszins dat er in het noorden van Kosovo sprake is van etnisch geweld ten aanzien van Albanezen, dan wel geweld van de KFOR gericht tegen burgers laat staan ten aanzien van verzoeker. De algemene artikelen tonen geenszins aan dat verzoeker persoonlijk vervolgd is noch dat een persoonlijke vrees voor etnische vervolging gegrond is.

3.5. Verzoekers Kosovaarse identiteitskaart en zijn UNMIK-rijbewijs bevestigen zijn voorgehouden identiteit. De Raad merkt verder op dat noch uit verzoekers verklaringen, noch uit de documenten blijkt dat hij problemen had met de Kosovaarse autoriteiten, zodat niet aannemelijk is dat verzoeker een illegale reis naar België moet ondernemen wanneer hij een geldig Kosovaars paspoort heeft (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Deze vaststelling ondermijnt verder verzoekers algehele geloofwaardigheid.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker roept in een derde middel de schending in van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en meent *“Dat nergens in de beslissing, de redenen werd[en] beschreven waarom de vak niet in de aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet is”*.

4.2. Verweerder merkt terecht op dat *“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn (RvV, nr. 33.601 van 30 oktober 2009; RvV, nr. 20.745 van 18 december 2008)”*.

4.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Hij brengt geen bijkomende argumenten aan maar herhaalt zijn beweringen inzake de ASKh die niet kunnen overtuigen, noch aangetoond worden. De eventuele beperkingen van de Kosovaarse beschermingsmogelijkheden zijn, in zoverre al concreet aangevoerd, niet nuttig nu verzoeker geen vervolging aantoonst noch een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK